

dobyté přímo proti společníku, nýbrž jen o exekuční tituly proti společnosti. Ani z toho, že usnesením ze dne 28. března 1923, tedy z doby, kdy povinný byl ještě společníkem firmy bratří K., byla vymáhající věřitelce proti stěžovateli na základě rozsudku Cg III 365/22 povolena již exekuce, jež zůstala bezvýslednou, nemůže vymáhající věřitelka těžiti. Nanejvýš bylo by lze připustiti, že by se vymáhající věřitelka mohla domáhati pokračování v této tehdy povolené exekuci, nemůže však po uplynutí promlčecí lhůty čl. 146 obch. zák. na základě zmíněného exekučního titulu, vydobytého jen proti společnosti, navrhnouti novou exekuci proti společníku mezitím již vystouplému. Že jde o zcela novou exekuci, nikoliv snad o pokračování v dřívější exekuci, vyplývá z toho, že v roce 1923 byla navržena a povolena exekuce jen na svršky Rudolfa K-a v R., kdežto nyní je navrhováno zabavení svršků Rudolfa K. v D. a kromě toho ještě zabavení jeho služného u akciové společnosti V. v D. Tím méně ovšem může se vymáhající věřitelka domáhati povolení exekuce pro nároky ze smíru ze dne 17. května 1923, pro něž tehdy exekuce vůbec nebyla povolena.

Čís. 9823.

Usnesení o příkázání zabavené pohledávky povinného k vybrání jest ihned vykonatelným a netřeba vyčkati rekursní lhůtu (výsledek rekursu). Není závady, by poddlužník, jakmile mu bylo doručeno usnesení o příkázání pohledávky k vybrání, vymáhajícímu věřiteli neplatil a by tento placení nepřijal.

Přepsáním z konta povinného na konto zmocněnce vymáhajícího věřitele u poštovního šekového úřadu přešel přepsaný peníz do majetku vymáhajícího věřitele. Pozdější zpětné přepsání částky z konta zmocněnce vymáhajícího věřitele na konto povinného (exekučního soudu) nemělo právního účinku, stalo-li se bez souhlasu vymáhajícího věřitele (jeho zmocněnce).

(Rozh. ze dne 12. dubna 1930, R I 191/30.)

Prvý soud usnesením ze dne 11. února 1929 povolil vymáhající straně zabavení a příkázání k vybrání pohledávek strany povinné jednak za poštovním šekovým úřadem v Praze vkladu na účtu čís. 28.968, jednak za Josefem A-em z dodávky kukuřice a z obchodního spojení, jednak za firmou Alois R. za dodané zboží a z obchodního spojení. Usnesení toto doručeno bylo účastníkům dne 14. února 1929. Proti povolujícímu usnesení podala povinná strana stížnost. Usnesením rekursního soudu ze dne 20. dubna 1929 doručeným stranám dne 3. a 5. května 1929 bylo usnesení prvního soudu potvrzeno. Poštovní úřad šekový podle výpisu ze šekového účtu čís. 75.418, ze dne 21. února 1929 čís. 8 připsal zabavenou částku, jež činila podle zprávy téhož úřadu 30.013 Kč 85 h, na šekový účet zástupce strany vymáhající a vyrozuměl ho o tom ústřížkem. Týž úřad však připsal ze dne 23. února 1929 oznámil exekuč-

nímu soudu, že k zakročení obou stran skládá zabavenou pohledávku 30.013 Kč 85 h do soudní úschovy a že ji téhož dne účtuje na šekový účet exekučního soudu. Exekuční soud pak vydal poukaz ze dne 26. února 1929, by tento peníz byl převeden na jeho šekové konto u spořitelny v N. O jmění dlužníka bylo usnesením ze dne 8. března 1929 zahájeno vyrovnací řízení a přijaté vyrovnání bylo dne 25. července 1929 soudem právoplatně potvrzeno a je toto usnesení právoplatné. K návrhu povinného prohlásil exekuční soud usnesením ze dne 23. září 1929, že zástavní právo vymáhající věřitelky nabyté na základě povolení exekuce ze dne 11. února 1929 na pohledávkách povinného za šekovým poštovním úřadem v Praze, za Josefem A-em a za firmou Alois R. a spol. zaniklo podle § 12 vyr. ř. a vyslovil, že po právoplatnosti tohoto usnesení bude 30.013 Kč 85 h složených poštovním šekovým úřadem v Praze do soudního uschování s přirostlými úroky vydáno povinnému do rukou jeho zástupce. Toto usnesení exekučního soudu napadla vymáhající věřitelka rekusem, v němž zastávala názor, že právo zástavní, nabyté na shora uvedených pohledávkách povinného, nemohlo zahájením vyrovnacího řízení o jmění povinného býti dotčeno, poněvadž ho bylo nabyto ex tunc, od 14. února 1929, a že zaniklo ohledně pohledávky firmy Alois R. placením ze dne 19. a 22. února 1929 ve výši 3.922 Kč 90 h až do výše tohoto placení a ohledně pohledávky za Josefem A-em složením 22.289 Kč 40 h u krajského civilního soudu v Praze, podle § 1425 obč. zák. do výše této částky a co do pohledávky povinného za poštovním šekovým úřadem v Praze do výše 30.013 Kč 85 h zaplacením, jež se stalo připsáním na šekový účet právního zástupce strany vymáhající dne 22. února 1929 a jejím uvědoměním o tomto placení jejím právním zástupcem, a že vydání tohoto peníze ze šekového konta právního zástupce vymáhající strany bez jejího svolení odepsaného a k exekučnímu soudu podle § 307 ex. ř. (§ 1425 obč. zák.) složeného nemůže se státi straně povinné, poněvadž jí nepatří, nýbrž vymáhající straně, které byla pohledávka ta přikázána k vybrání. Rekursní soud zrušil usnesení exekučního soudu, jsa toho názoru, že jen v řádném sporu může býti řešena otázka, komu náleží peníze poštovním úřadem šekovým na soudě složené, pokud se týče do jaké výše, ježto jest pochybno, zda jde o zaniklé zástavní právo podle § 12 vyr. ř., an poddlužník shora uvedený převod pohledávky na účet zástupce strany vymáhající provedl a částku tu pak zase na soudě složil a že jest tu dále ta okolnost, že vymáhající strana účastnila se řízení vyrovnacího se svou pohledávkou. Nejvyšší soud usnesení rekursního soudu rozhodnutím ze dne 30. ledna 1930, R I 1019/29 zrušil k dovolacímu rekursu obou stran a vyslovil, že otázku, zda zástavní právo vymáhající stranou na pohledávkách povinného před zahájením vyrovnacího řízení na jmění povinného nabyté zaniklo podle § 12 vyr. ř. či zda zaniklo již před zahájením řízení vyrovnacího zaplacením poddlužníků a komu náleží částka šekovým úřadem dne 22. února 1929 složená k exekučnímu soudu, jako otázka právní, řešiti se má soudem exekučním, ano se může tak státi na základě skutkového stavu z řízení exe-

kučního patrného, nebo snadno nesporně zjistitelného. Vzhledem k tomuto rozhodnutí a na základě obsahu spisů exekučních, rozhodl rekursní soud otázku, zda usnesením prvního soudu ze dne 11. února 1929 právo zástavní na pohledávkách dlužníka nabyté zaniklo, takto:

Právo zástavní nabyté usnesením ze dne 11. února 1929 prohlašuje se podle § 12 vyr. ř. za zaniklé; 1. ohledně pohledávky zabavené u poddlužníka firmy Alois R. a spol., pokud přesahuje tato pohledávka 3. 922 Kč 90 h, 2. ohledně celé pohledávky zabavené u poddlužníka Josefa A-a. Ohledně pohledávky zabavené u poštovního šekového úřadu v Praze se návrhu dlužníka na zrušení exekuce podle § 12 vyr. ř. nevyhovuje. Částka 30.013 Kč 85 h s přirostlými úroky, nalézající se v soudní úschově exekučního soudu bude po právoplatnosti tohoto usnesení vydána vymáhající straně. Důvody: 1. Pokud se týče pohledávky povinného za firmou Alois R. a spol., zaplatila tato firma dne 19. února 1929 částku 3772 Kč 90 h a 22. února 1929 150 Kč a strana žalující obmezila na to návrhem ze dne 7. března 1929 exekuci o tyto částky a exekuční soud právoplatným již usnesením ze dne 9. března 1929 návrhu tomu vyhověl. 2. Josef A. složil podle udání strany vymáhající na základě povolujícího usnesení exekučního soudu dne 25. března 1929 u krajského soudu civilního v Praze částku 22.289 Kč 40 h k soudu, a byla tato částka vzata do soudního uschování. 3. Posléze šekový úřad poštovní v Praze, jak patrně ze spisů, připsal podle výpisu ze šekového účtu 75.418 ze dne 21. února 1929 zabavený peníz 30.013 Kč 85 h na šekový účet zástupce strany vymáhající a ho o tom ústřížkem vyrozuměl; na to pak přípisem ze dne 23. února 1929 oznámil soudu exekučnímu, že skládá zabavenou pohledávku do soudní úschovy a že ji přiúčtoval téhož dne na šekový účet soudu. Poddlužník na základě usnesení povolujícího exekuci zabavením a přikázáním pohledávky jest oprávněn, aniž by zkoumal správnost a právomoc usnesení, platiti vymáhajícímu věřiteli a placením sprostňuje se svého závazku. Jelikož poštovní úřad šekový připsal již 21. února 1929 částku 30.013 Kč 85 h k dobru na účtu splnomocněného právního zástupce strany vymáhající, a, jak patrně z přiložené kvitance tohoto ze dne 18. února 1929, opatřil ji i potvrzením o zaplaceném poplatku, bylo tím zaplacení přikázané pohledávky provedeno; pak-li šekový úřad potom převedl tuto částku zase na účet exekučního soudu a u něho ji složil, stalo se tak bez souhlasu a poukazu vymáhající strany jednostranným jednáním šekového úřadu. Zaplacením pohledávky poddlužníkem vymáhající straně, již pohledávka byla k vybrání přikázána, stalo se právo zástavní bezpředmětným, bylo zkonsumováno, takže zahájení vyrovnacího řízení o jmění dlužníka nemohlo naň míti účinku, ježto právo zástavní v té době již neexistovalo a nemohlo zaniknouti ani obživnouti právoplatným potvrzením vyrovnání. Nerozhodno jest, že proti povolujícímu usnesení byl podán rekurs a že usnesení toto v době zaplacení pohledávky poddlužníkem nebylo v právní moci, neboť potvrzením usnesení rekursním soudem nastala právní účinnost usnesení exekuci povolujícího ode dne jeho doručení. Stížnost proti usnesení nemá účinku odkladného (§ 524 c. ř. s.

a § 67 ex. ř.) a není také ani ze spisů patrné, že o odklad exekuce vzhledem k rekursu bylo žádáno a že odklad ten byl povolen. I když šekový úřad zase uvedenou částkou disponoval a k exekučnímu soudu ji složil, zůstala nadále aktivní položkou jmění vymáhajícího věřitele a má tento nárok na její vydání ze soudní úschovy. Vymáhající věřitel přihlásil sice svou pohledávku k vyrovnacímu řízení dlužníka, avšak výslovně uplatnil oddělné právo na složené částce 30.013 Kč 85 h, k vyrovnacímu roku se nedostavil, hlasování se nesúčastnil, tudíž právu svému nezadal, zvláště, an přihlášku výslovně z opatrnosti učinil a vyhradil si výslovně, že vyrovnacím řízením nemají býti dotčeny jeho nároky proti dlužníku následkem událostí v exekuci E 113/29. Rovněž jest tomu tak s pohledávkou za firmou Alois R. a spol., v částce 3772 Kč 90 h a 150 Kč, kterouž zaplatila tato firma vymáhající straně rovněž před zahájením řízení vyrovnacího. Placením právo zástavní až do výše placení bylo zkonsumováno a stalo se bezpředmětným a účinky § 12 vyr. ř. na tyto částky již se nevztahují. Pokud se týče pohledávky za poddlužníkem Josefem A-em, složil tento teprve dne 25. března 1929, tedy již po zahájení řízení vyrovnacího, shora uvedenou částku k soudu. Zde tedy placení nenastalo, neboť se nestalo přímo straně vymáhající a zástavní právo na ní nabyté až do zahájení řízení vyrovnacího trvalo a zaniklo tudíž zahájením vyrovnacího řízení již 8. března 1929. Složením peněz k soudu sprostil se sice tento poddlužník podle § 1425 obč. zák. svého závazku k povinnému, avšak nenastalo tím ještě placení straně vymáhající přímo a nemohlo ani nastati, ježto zástavní právo nabyté již před tím vzhledem k vyrovnacímu řízení zaniklo. Co se týče okolnosti, že proti povolujícímu usnesení podána byla stížnost, platí totéž, co shora uvedeno. Právem tedy vyslovil prvý soud v napadeném usnesení, že ohledně této pohledávky nabyté zástavní právo podle povolení exekuce ze dne 11. února 1929 zaniklo ve smyslu § 12 vyr. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu povinného.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs jest neopodstatněný a jeho vývody nejsou s to, by zvrátily napadené usnesení. Rekursní soud správně poukázal k tomu, že usnesení v exekučním řízení jsou podle § 67 ex. ř. až na výjimky v zákoně stanovené, z nichž však o žádnou v tomto případě nejde, ihned vykonatelná, a že tedy bez vyčkání rekursní lhůty, pokud se týče výsledku rekursu, bylo ihned vykonatelným usnesení ze dne 11. února 1929 o přikázání k vybrání pohledávek dovolacího rekurenta jako povinného za firmou Alois R. a za poštovním šekovým úřadem v Praze. Připomenouti jest, že rekurs proti tomuto usnesení byl zamítnut a že při podání rekursu odklad exekuce nebyl navržen, tudíž také nebyl povolen. Ježto, jak řečeno, bylo usnesení ze dne 11. února 1929 o přikázání k vybrání ihned vykonatelné, nebylo překážky, by poddlužníci vymáhající věřitelce neplatili a by tato placení nepřijala. Nebylo tudíž překážky, by vymáhající věřitelka nepřijala dne 19. února 1929 od

firmy Alois R. na zabavenou a k vybrání přikázanou pohledávku částku 3.772 Kč 90 h, pak dne 22. února 1929 částku 150 Kč a by nepřijala dne 21. února 1929 přepsáním z konta povinného na konto svého zmocněnce Dr. Františka K-a od poštovního šekového úřadu v Praze částku 30.013 Kč 85 h. Podle § 312 ex. ř. jest vymáhající věřitel oprávněn toho, co bylo placeno na pohledávku přikázanou k vybrání, použití k uspokojení své pohledávky až do její výše. Částka 3.922 Kč 90 h od firmy Alois R. a částka 30.013 Kč 85 h od poštovního šekového úřadu přešla do majetku vymáhající věřitelky a její pohledávka byla do výše těchto částek zaplacená (§ 312 ex. ř.). Co se týče pozdějšího zpětného přepsání 30.013 Kč 85 h z konta Dr. Františka K-a na účet exekučního soudu, dovodil případně rekursní soud, že nemělo právní účinnosti, ježto se stalo bez souhlasu vymáhající věřitelky, pokud se týče jejího zmocněnce. Podle § 12 vyr. ř. nenastanou účinky vyrovnacího řízení rušící zástavní právo, bylo-li za exekuce před zahájením vyrovnacího řízení placeno. Nemělo proto zahájení vyrovnacího řízení u povinného ke dni 8. března 1929 vliv na dřívější zaplacení částek 3.922 Kč 90 h a 30.013 Kč 85 h vymáhající věřitelce a nepochybil rekursní soud, vycházeje z tohoto stanoviska a zamítuv z toho důvodu návrh dovolacího rekurenta, by zástavní právo vymáhající věřitelky co do částky 3.922 Kč 90 h, pohledávky za firmou Alois R. a částky 30.013 Kč 85 h za poštovním šekovým úřadem v Praze bylo prohlášeno za zaniklé a by posléz uvedená částka byla ze soudní úschovy vydána dovolacímu rekurentu.

Čís. 9824.

Složil-li poddlužník na soudě pohledávku, jež byla přikázána vymáhajícímu věřiteli k vybrání, a byl-li ten, kdo tvrdil, že mu byla pohledávka před zabavením postoupena, poukázán se svým nárokem na pořad práva, jest poukázán oprávněn domáhati se na vymáhajícím věřiteli žalobou o plnění, by vymáhající věřitel trpěl, by mu byly na soudě složené peníze přikázány a vyplaceny.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1930, Rv I 1245/29.)

Žalovanému byla exekučně přikázána k vybrání pohledávka, již poddlužník složil na soudě. Žalobce, tvrdě, že mu na soudě složená pohledávka byla postoupena, domáhal se na žalovaném, by byl uznán povinným trpěti, by na soudě složené peníze byly přikázány a vyplaceny žalobci. Procesní soud prvé stolice uznal podle žaloby. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Uplatňovaný důvod nesprávného právního posouzení věci, a to nejprve po stránce formální, spatřuje strana žalovaná v tom, že žaloba, o niž tu jde, jako taková a napadený rozsudek podle ní vydaný jsou po stránce právní úplně pochybené a nesprávné, neboť přes to, že exekuční soud v usnesení ze dne 16. dubna 1928 odkáza! žalující stranu s jejím odporem na pořad práva podle § 231 ex. ř., ne-